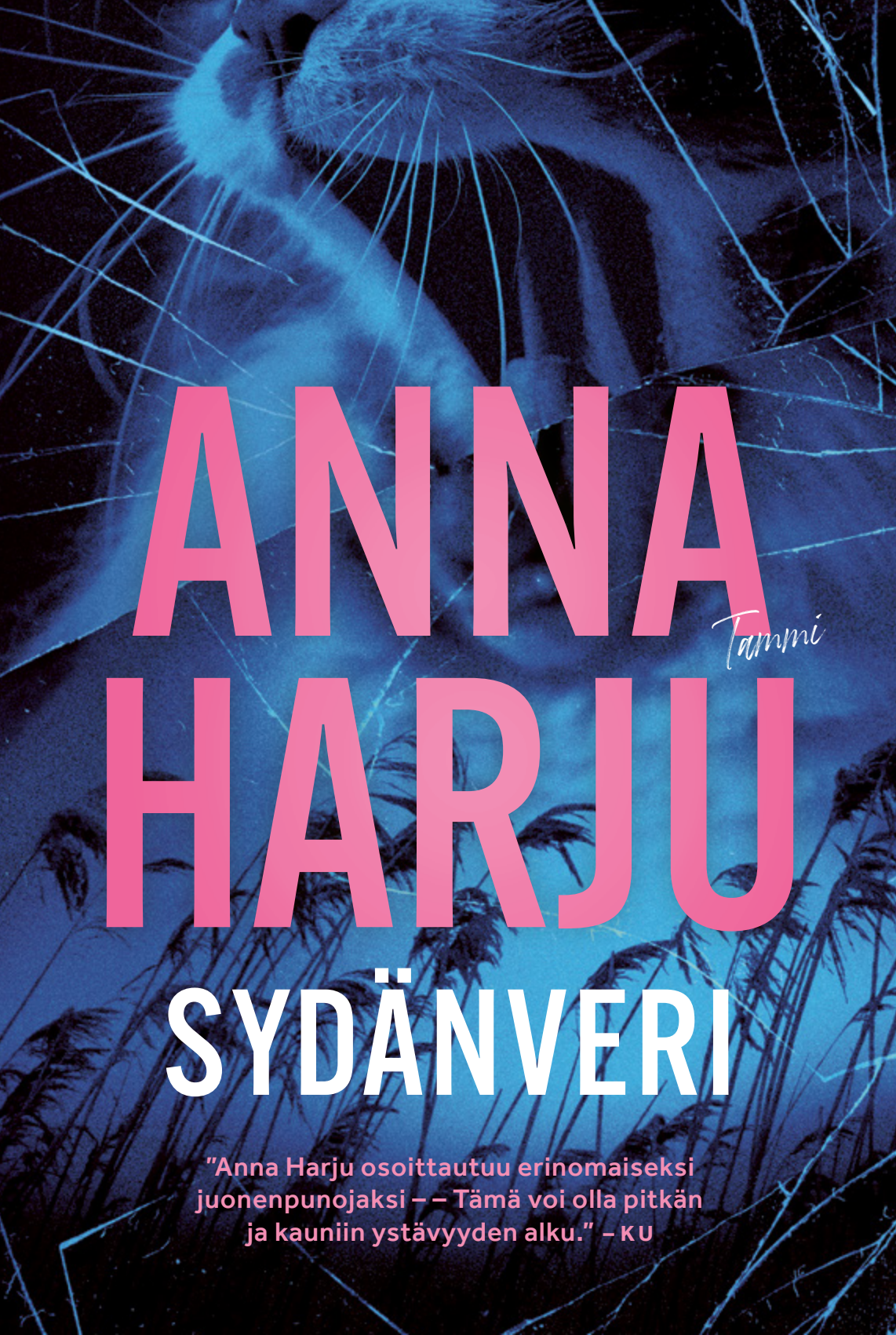

ANNA Tammii HARJU SYDÄNVERI

"Anna Harju osoittautuu erinomaiseksi
juonenpunojaksi – – Tämä voi olla pitkän
ja kauniin ystävyysden alku." – KU

ANNA HARJU

SYDÄNVERI

TAMMI

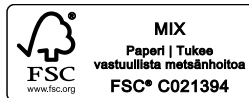
HELSINKI

TARO AURAMO -SARJA:

Jäljet, 2025

Sydänveri, 2026

Teoksessa on lainattu kappaletta ”Kotiviini”
(san. Jukka Alihanka).

1. PAINOS

© ANNA HARJU JA TAMMI 2026

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-952-04-7835-3

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

Prologi

Mato

Olen maannut heinäpellossa sata vuotta.

Olen odottanut, että äite tulisi haeskelemaan. Se huutelisi nimeäni, keksisi korsien lomaan tallaamani polun, äkkäisi minut ja veisi käden rinnalleen, kyykistyisi silittämään hiuksiani karhealla kädellään.

Itkisin vähän ja antaisin äiten kantaa minut takaisin pirttiin. Äite olisi pehmeä ja lämmin ja naksuisi vähän joka askeleella. Pitäisin kiinni enkä purisi, mutta puhumaan minä en suostuisi. Puhuisin vasta sitten, kun äite antaisi minulle rusinoita, ja silloinkin sanoisin vain kiitos, koska kiittäminen on sääntö.

Mutta anteeksi minä en pyytäisi. En vaikka mikä olisi.

Maa on aamullisen kuuron jäljiltä vielä kostea. Nousen sijoiltani, irrotan ihooni liimautuneen paidan ja kun varvistan, näen heinälatvojen ylitse kotipihaan. Rappusilla on vain häntäänsä venytteleviä kissoja eikä yhtään äiteä.

Pissa suhisee. Pyyhin paidan helmaan ja päätän mennä sisään. Ei piileskelystä ole mitään hyötyä, jos äite ei edes tiedä että olen piilossa.

Kiskaisen porstuan oven auki niin, että ikkunat helähtävät. Potkaisen kuraiset saappaat nurkkaan vinksin vonksin. Siitäs saat, ajatelen, ja jokin raskas alkaa taas virrata minussa. Kuin piru itse minä nypin yhdestä ikkunalaudalla nuokkuvasta pelakuusta terälehtiä ja viskaan nekin lattialle äiten siivottavaksi.

Yskäisen kovaan ääneen, mutta äite ei tule. Pirtistä kuuluu puhetta, radio se siellä höpisee.

Pirttiin johtava räsymatto on luiskahtanut paikaltaan, hapsut ovat hullusti. Painan paljaat jalkani valkeille raidoille, ja jokin tuntuu väärältä. Se ei johdu mutkalle menneestä matosta, vaan siitä, miltä talossa haisee.

Pysähdyn, nuuhkin. Haju ei ole kahvin tai pullan tai edes paistetun kalan. Täällä haisee tyhjyys, sellainen hetki, kun linnut lakkaavat laulamasta keskellä päivää. Tuntuu samaan aikaan siltä kuin olisin yksin ja kuin jokin olisi läsnä.

Ovenkahva riippuu sijoiltaan, sarana narahtaa.

En huomaa askeliani kynnykseltä äiten luo. Huomaan vasta sen, että äiten viiksissä on kermavaahtoa, kun ravistan sitä hartioista. Se ei edes yritä nousta lattialta, tuijottaa vain kattoa kuin silmien paikalla olisi marmorikuulat.

Äite on painava, äite on tyhmä, kun se ei nouse.

Pöydällä kärpänen kiertää täytekakun tähteitä. Radiossa nauretaan. Korvissani alkaa vinkua.

Mitä minä olen tehnyt?

Huudan korpeen, kunnes henki loppuu. Sitten nielaisen kaiken sisääni.

1

Tampere

Hetkeä ennen kuin kaupunki heräsi, Taro Auramo oli jo juoksemassa Pyhäjärven rannassa. Kesäkuun kuivattama hiekka rahisi lenkkareiden alla. Kauempana pari aamu-uimaria rikkoi veden peilipinnan ja suli osaksi maisemaa. Ilmassa oli jotain, mikä kertoi lämpötilan kohoavan myös tänään poikkeuksellisen korkeaksi.

Kurpitsataloksi kutsuttu keltainen puurakennus jäi Taron vasemmalle puolelle, ja hän hidasti vauhtia jäähdytelläkseen. Uni oli maittanut hyvin, eikä varhainen aamulenkki ollut kuluttanut pattereita loppuun. Päinvastoin, olo tuntui energisemmältä kuin pitkään aikaan.

Taro työnsi korviin nappikuulokkeet ja pysähtyi Lorisevanpuiston ulkokuntoilupaikalle tekemään vatsalihasliikkeitä tuplabasarit jymisten. Voimaa riitti. Vatsalihaksiin alkoi hiipiä polte ja syke nousi, mutta ulkoilmassa happi kulki paremmin kuin sisällä. Koko pitkän talven ja tuhruisen kevään hän oli kärvistellyt sisäkuntosalilla ja väistellyt puheliaita tyyppejä, jotka hakivat huomiota nauttimalla treenijuomansa vodkapullosta. Täällä oli täydellinen treenirauha, kunhan vain lähti liikkeelle riittävän aikaisin.

Joku muukin oli tajunnut varhaisen aamun edut. Hiekkatiellä hölkkäsi neonkeltaiseen toppiin ja kuviollisiin trikoisiin pukeutunut nainen, jonka Taro skannasi saman tien. Nainen oli mukavan timmi, ja käsivarsissa erottuvien lihasten vuoksi oli nähty vaivaa. Kuuma aalto pyyhkäisi Taron ylitse. Lenkkeilijä voisi olla tekijänaisia monesakin mielessä.

Taro puraisi huultaan ja käänsi katseensa pois. Hän oli tottunut hoitamaan ahdistustaan pikapanoilla tuntemattomien daamien kanssa mutta yritti parantaa tapansa. Ei hän halunnut, että seksisekoiluista alkaisi kiertää työpaikalla huhuja. Nyt hän oli kuivilla, oli ollut jo monta kuukautta. Impulssien sanelemista houkutuksista kieltäytyminen tuli jo selkärangasta.

Taro alkoi tehdä istumaannousuja yhä nopeammin ja vilkuili naista lippalakkinsa alta. Nainen kääntyi ulkokuntoilupaikalle, ja hetken hänen kasvonsa kylpivät auringonpaisteessa. Jokin jysähti Taron sisällä. Vaikka hänellä oli poikkeuksellinen kasvomuisti, nyt hän luuli näkevänsä omiaan. Pisamat, korkeat poskipäät ja tietty tapa liikkua. Taro laskeutui hetkeksi selälleen. Hän tunsu pakokauhun leviävän kehoonsa. Vaikka aika oli tehnyt tehtävänsä ja naisen hiukset olivat lyhentyneet, palaset sopivat yhteen.

Näkökentässä alkoi väristä, ja Taro tajusi, että toinen silmäkulma nyki hallitsemattomasti. Stressireaktio, josta hän oli jo luullut päässeensä eroon. Hän tarttui lippalakkiinsa ja veti sen kasvojen suojaksi. Kädet hän asetti niskan taakse. Vatsalihaksia poltteli edelleen, mutta ei hän voinut makaamaankaan jäädä. Hän lisäsi vauhtia, tuijotti jalkoihinsa ja rukoili mielessään, ettei nainen tunnista häntä.

– Taro? nainen sanoi heti vatsalihasperkin luo tultuaan. Taro tuskin ehti vetää kuulokkeita korvistaan.

– Ai hei, hän sanoi teeskennellen yllättyneenä. Aikoinaan hän oli tavannut Eveliinaa varsin säännöllisesti lenkeillä, leireillä, kiipeilyseinillä, pilvien yläpuolella. – Mitäs sä täällä?

Taro nousi istumaan ja puristi kuulokkeet tiukasti nyrkkiinsä. Rantaan oli matkaa, mutta hän tunsu sen viileyden hiipivän vaatteen läpi suoraan iholle.

– Mä muutin takaisin. Mutta sua en ole nähnyt näillä nurkilla pitkään aikaan, Eveliina sanoi.

Rykästyään Taro kertoi asettuneensa itsekin asumaan Pispalanharjun etelärinteelle. Hän piti tarinansa pintatasolla, eikä Eveliina kysellyt enempää. Rehellisyyden nimissä Taro ei olisi koskaan tullut muuttaneeksi Tampereen ikonisimpaan kaupunginosaan, jollei Tarja-täti olisi tarvinnut talonvahtia siksi aikaa kun vietti eläkeläisen

välivuotta Madeiralla. Vielä muutama kuukausi sitten edes Taron mielikuviutus ei olisi riittänyt sellaiseen elämänmuutokseen.

Eveliina katsahti ympärilleen ja alkoi pyöritellä hartioitaan.

– Jäit base-hyppyporukkaan, kun mä lähdin, hän sanoi mieteliäs ilme kasvoillaan.

Taro vilkaisi urheilukelloaan. Syke ei suostunut laskemaan. Järven-
selällä putputti moottorivene kohti Nokiaa, ja Taro olisi antanut
mitä vain ollakseen sen kyydissä. Menneiden muistelua hän vältteli
viimeiseen asti. Nyt pakeneminen olisi kuitenkin näyttänyt liian
kummalliselta.

– Etkö sä lähtenyt ulkomaille opiskelemaan? Taro heitti takaisin.
Hän alkoi tunkea kuulokkeita taskuunsa ja tunsu puhelimen luiskah-
tavan karkuun.

– Budapestiin. Mutta elämä toi takaisin, Eveliina sanoi ja viittasi
kädellään epämääräisesti Pispalanharjun suuntaan.

– Tuota, ootko pitänyt muihin yhteyttä? Taro kysyi ja kumartui
nostamaan puhelimen maasta. Helvetti. Hän oli möläyttänyt juuri
sen kysymyksen, jota ei olisi halunnut lausua ääneen. Se oli livahta-
nut suusta kuin itsestään.

– Hyppyporukkaanko? En todellakaan. Entä sä?

– Ei enää korkeita paikkoja mulle, Taro tokaisi ja yritti keksiä let-
kauksen, jolla keventää tunnelmaa. Hän ei ehtinyt harkita sano-
jaan, kun suu jo kävi.

– Tulin alas puusta, tai siis tavallaan tein täyskäännöksen. Musta
tuli rikoskomisario.

– Oikeasti? Se kertookin kaiken.

Eveliina näytti siltä kuin olisi pidätellyt naurua. Taro pyyhkäisi
paidallaan puhelimen näyttöä ja huomasi siinä särön. Tämä tästä
vielä puuttuikin, hän ajatteli mutta piti kasvonsa peruslukemilla.
Eveliina kääntyi puolittain, otti tukea vatsalihaspenkistä ja venytteli
etureitensä. Samalla hän tarkasteli Taroa ja näytti kehittelevän jotain
mielessään.

– Olisi kiva vaihtaa kuulumisia. Tule pelaamaan tennistä. Mulla
on seiskalta vuoro Pyynikillä, ja mun pari on sairastunut.

Taro epärohi hiukan liian pitkään.

– Pelkäätkö sä edelleen hävitä? Eveliina kysyi silmää iskien. – Tule nyt. Se olisi hauskaa.

– Yritin vain muistella, mitä mulla on kalenterissa.

Ei Taro ollut kalenteria koskaan käyttänyt, mutta hän ei ollut varma, oliko tätä kaveruutta järkevä lämmittää uudelleen. Kannattiko hänenlaisensa häntäheikin ylipäättään hieroa ystävyttä kenenkään naispuolisen kanssa?

Eveliina sen sijaan laski leikkiä ja käyttäytyi kuin he voisivat jatkaa siitä, mihin olivat aikoinaan jääneet. Se oli ollut pelkkää kaveruutta ilman tunnelastia tai monimutkaisia valta-asetelmia. Eveliina pump-pasi itsensä pari kertaa varpailleen ja nyökytti kuin olisi halunnut näyttää Tarolle mallia, kuinka vastata myönteisesti. Taro nyökkäsi perässä ja virnisti.

Eveliina nosti peukun ilmaan ennen kuin lähti taas matkaan.

– Me nähdään, hän huusi ja heilautti kättään taakseen katsomatta.

Taro jäi istumaan niille sijoilleen. Kaikista maailman ihmisistä juuri Eveliina, hän ajatteli ja katseli kun vanha tuttu katosi hiekkatien päähän.

Puhelimen merkkiäni katkaisi Taron ajatukset. Tilutus oli juuri se, jonka hän oli valinnut ylikomisario Hirvosen viestejä varten. Näytön särö vaikutti jo kasvaneen isommaksi, mutta viestin saattoi yhä lukea. Sen sisältö sai Taron kulmat kurtistumaan uudelleen.

Ruumis Uudesta-Euroopasta itään. Raportti minulle yhdeltätoista.

Tampereen kartta piirtyi pikaisesti Taron mieleen, mutta Uutta-Eurooppaa hän ei saanut sijoitettua kummallekaan puolen Tammerkoskea. Hän tunsu kyllä koko kaupungin, olihan hän asunut siellä opiskeluaikansakin. Päässä löi silti tyhjää. Ehkä Uusi-Eurooppa oli jokin uusista, vielä rakenteilla olevista kaupunginosista. Niiden nimet vetivät kenet tahansa hiljaiseksi: Lintuhytti, Lakalaiva. Vaikutti siltä, että nimilautakunta oli Aku Ankkansa lukenut. Oli miten oli, kärsivällisyys ja huumorintaju eivät olleet ylikomisario Hirvosen vahvuuksia. Kartta piti kaivaa esiin heti.

2

– Mikä kesti? rikosylikonstaapeli Tiina Männistö huikkasi, kun Taro nousi autosta kapean metsätien varressa Tampereen ja Lempäälän rajalla. Männistön tukka roikkui toisella olkapäällä poninhännälle sidottuna. Päivetys kasvoilla ja käsivarsilla oli syventynyt viikonlopun aikana.

Taro paiskasi poliisiasemalta noutamansa siviiliauton oven kiinni ja nyökkäsi tervehdykseksi. Häntä ei huvittanut luetella logistisia haasteita, jotka johtuivat siitä, ettei hän tällä hetkellä omistanut autoa. Lähdettyään harppomaan kuoppaisen tien yli hän hapuili aurinkolaseja otsaltaan ja paitansa pääntiestä, mutta turhaan. Kiireessä hän oli kai jättänyt ne kotiin.

– Oletko seissyt siinä kellottamassa? hän sanoi Männistön luo päästyään ja vilkaisi kollegansa avonaista muistivihkoa.

He lähtivät kävelemään yhdessä kohti rikospaikkaa. Kesäkuun vaaleanvihreä tuoreus versoi umpitien ympärillä, ja heinät olivat jo miltei täydessä mitassaan. Jollei ohitse ajavien rekkojen jylinää olisi kuulunut, paikkaa olisi voinut luulla syrjäisen luontopolun pätkäksi. Taro vilkaisi korkealta kantautuvan äänen suuntaan. Naakka kaarteli heidän yläpuolellaan.

Ruumis lojui ojassa tien vieressä. Sen suojaksi oli pystytetty valkoinen telta, jonka kiinnityksiä apuun jäänyt partio parhaillaan varmisti. Hökötyks näytti tarpeeksi tukevalta, joten Taro työntyi sisään. Hänen oli myönnettävä, että Männistön äskeisessä kettuilussa oli ollut perää. Taron oli otettava jokainen matkalla menettämänsä minuutti takaisin, jotta hän ehtisi vielä rustaamaan Hirvosen vaatiman raportinkin.

Männistö hänen takanaan puhkesi puhumaan.

– Mun mielestä tässä on –

Taro kääntyi ympäri ja vei kätensä ohimoilleen kuin hänen päättään olisi särkenyt.

– Saanko nyt hetken katsoa ihan itse, kiitos.

Männistö sulki suunsa ja napsautti muistivihkon kiinni.

Miehen ruumis makasi ojassa vatsallaan kuin suorilta jaloilta kaatuneena. Vaalean karvan peittämät käsivarret asettuivat vartalon sivuille niin, ettei niillä selvästikään ollut otettu vastaan. Ojan pohjalla rönsyävä kasvillisuus kätki miehen pään ja suurimman osan hänen ylävartalostaan. Taro tunnisti kasvien joukosta harsomaisia kortteita. Sitä, miten paljon vettä ojassa mahdollisesti oli, ei pystynyt rehujen lomasta näkemään.

– Kuolonkankeutta. Korkeintaan pari vuorokautta vanha tapaus siis. Lenkkeilijä sattui huomaamaan ruumiin tänä aamuna, Männistö sanoi hiljaisella äänellä. – Kuurmäki jututtaa löytäjää autossa.

Taro haki ojanpenkalta tukevat jalansijat ja kumartui sitten nähdäkseen miehen kasvot. Tuloksetta, sillä ne osoittivat kohti ojan pohjaa. Niska oli hehkuvan punainen, iho oli palanut auringossa. Yllään miehellä oli kukkakuvioinen kauluspaita, jonka ylös hilautunut helma paljasti kalpean selän. Taro siirsi katsettaan alaspäin. Kovakuoriainen kipitti reisitaskushortseilla, jotka näyttivät aavistuksen liian kireiltä. Ehkä mies oli joskus ollut niukempaa kokoa. Tyhjässä takataskussa erottui kulumajälki, jollaisen saattoi jättää vain vanha kunnon lompakko. Esine, josta tulisi kai ennen pitkää samanlainen ihmetyksen aihe kuin C-kasetista.

Miehen sukanvarresta pilkkotti tatuointi, josta erottui kirjaimia. Ne Taron olisi pakko nähdä läheltä. Hetken hän mietti, ottaisiko sen riskin, että vaaleat lenkkarit kastuisivat ojan pohjalla. Vaikka aikapaine tykytti takaraivossa, hän tyytyi kyykistymään ja katselemaan tatuointia ylhäältä käsin. Eiväthän he edes tienneet, mitä kaikkea kasvillisuuden alle kätkeytyi, eikä hän halunnut talloa todisteita. Nilkkaan tatuoitujen kirjainten reunat eivät olleet enää terävät. Kaunokirjoituksessa oli silti jotain ajattoman romanttista.

– *Right*, Taro sanoi itseksensä lukiessaan tekstin ja jatkoi sitten kovempaan ääneen:

- Löytyikö papereita?
- Ei sillä ollut taskussa kuin marketin kärrypoletti, vastasi vieraan naisen ääni.

Käännettyään katsomaan taakseen Taro näki itselleen tuntemattoman hahmon. Hän kuljetti katsettaan naisen kengänkärjistä ja työkalupakista aina ylös kasvoihin saakka. Varusteet ja suojavaatteet sopivat kyllä tekniselle rikostutkijalle, mutta itse naista Taro ei muistanut nähneensä koskaan aiemmin. Noustuaan kyykystä hän sipaisi paitansa suoraksi. Nainen oli häntä lähes päätä lyhyempi.

- Parvaneh Amini, tekninen rikostutkija, nainen esitteli itsensä ja heilautti suojahansikkaiden peittämää kättään. – Mutta sää voit sanoa mua Amiksi. Niin kaikki muutkin tekee.

Taro yritti peittää hämmennyksensä. Hän oli tyystin unohtanut, että heillä oli aloittanut uusi työntekijä.

- Vähän naisenergiaa ukko Liliuksen tilalle, Männistö sanoi ja kosketti toverillisesti Amin käsivartta. Molemmat naiset kohottivat kulmiaan. Vaikutti siltä, että Männistö oli ehtinyt kertoa tulokkaalle kaiken tapahtumista, jotka olivat johtaneet laitoksen pitkäaikaisen teknisen rikostutkijan hyllytykseen.

Taro esitteli itsensä ja toivotti Amin tervetulleeksi. Naisen ruskeissa silmissä tuikki ystävällinen lämpö.

- Sut heitettiin nopeasti syvään päätyyn, Taro jatkoi ja nyökkäsi ruumiin suuntaan. – Oletteko te jo saaneet käsityksen, mitä Lirulle on sattunut?

- Ai kenelle? Männistö sanoi ja ravisti ärtyneesti päätään, kun taas Ami jätti kysymyksen huomiotta.

- Ulkoisen väkivallan merkkejä ei näy. Kunhan saadaan kultapoika käännettyä, ollaan toivottavasti viisaampia.

Männistö vaihtoi malttamattomana painoa jalalta toiselle.

- No, kääntämään sitten, hän sanoi ja alkoi tähytä, näkyisikö teltan ulkopuolella tehtävään soveltuvia työntekijöitä.

- Tehkää tilaa. Tässä menee vielä hetki, Ami sanoi ja viittasi Taroa ja Männistöä poistumaan paikalta. Sisään astui pari suojapukuista teknistä tutkijaa, joista toisella oli kädessään kamera.

– Mistä Lirusta te oikein puhuitte? Männistö sanoi silmiään siristellen, kun he pysähtyivät Taron kanssa odottelemaan pienen matkan päähän teltasta.

Taro näppäili puhelintaan ja käänsi sitten sen näytön Männistöä kohti. Kollega yritti varjostaa näyttöä käsillään.

– Ilari Lieska. Tapparan entinen hyökkääjä, oli mukana jääkiekon MM-kisoissa 1995 ja Naganon talviolympialaisissa 1998. Kaveri on saanut lempinimensä eräästä ratkaisevasta laukauksesta, sellaisesta hitaasti maaliin pyörineestä.

– Aha, Männistö kuittasi ja osoitti sormenpäällään säröä puhe-
limen näytössä. – Paha vekki sulla tuossa. Varo, ettei se lähde leviämään.

– Kai sä nyt Lieskan tiedät, Taro sanoi sivuuttaen Männistön huomion. – Lirutteluun käytettiin yhteen aikaan paljon mainosrahaa. Se oli ilmiö, jolla myytiin gallonakaupalla kaiken maailman karpalomehuja ja urheilujuomia. *Pistä liru*. Kun mä olin päiväkodissa, me kaikki hoettiin sitä.

Männistö vilkaisi epävarmana teltan suuntaan.

– Liru Lieska on yksi Suomi-urheilun kansallissankareista, Taro jatkoi. – Hän on tehnyt jääkiekon hyväksi suunnilleen kaiken mahdollisen niin aktiiviurallaan kuin sen jälkeenkin. Se mies eli ja hengitti lätkeää. Tunnistin hänet sääreen ikuistetusta tatskasta, jota hän on esitellyt pitkin poikin. Siinä lukee *Right*, vaikka teksti on hakattu vasempaan koipeen.

– Tuo kuulostaa etäisesti tutulta. Hän ei tainnut olla mikään järjen jättiläinen.

– Siitä en tiedä, mutta lehtien mukaan kaverille maistui viime vuosina alkoholi.

– Eipä ole ensimmäinen eikä viimeinen urheilija, jolle käy niin. Näiden niin sanottujen sankarien kohdalla taitaa olla ennemminkin sääntö kuin poikkeus, että tähtipöly pestään pois keppanalla.

Kaksikko lähti kävelemään umpitien pohjukasta maantielle päin. Siellä näkyi sujahtelevan henkilöautoja rivakkaan tahtiin. Tiellä oli kahdeksankymppin rajoitus, ja sen toisella puolen kulki erillinen pyörätie. Moottoritien liittymään ei ollut pitkä matka. Asutus tällä

Tampereen ja Lempäälän raja-alueella oli harvaa. Lähimmät rakennukset sijaitsivat vajaan kilometrin päässä, ja nekin olivat jonkinlaisia teollisuushalleja.

– Mitä ihmettä Lieska on täällä tehnyt? Taro mietti ääneen. – Tietääkseni hän asui keskustassa. Kulkeekohan tänne edes busseja?

– Ehkä hän oli käynyt kaverilla kylässä, Männistö ehdotti muistivihkoaan heilutellen. – Ihmiset harrastavat sellaista aina välillä. Ja taksilla ajamista.

Taro hymähti. Taksilla hän ei kulkenut, mutta ajamisesta hän tiesi enemmän kuin kaikki hänen kollegansa yhteensä. Juuri nyt hänellä oli parempaakin tekemistä kuin kilpailla Männistön kanssa nokkavuuksissa. Ensimmäisten havaintojen perusteella Ilari Lieskan kuolema ei ollut mikään läpihuutojuttu. Hän näki jo silmiensä edessä tietokoneen ruudulla tyhjänä loistavan raporttipohjan. Hirvoselle eivät kelvanneet kuin varmat vastaukset.

Heidän eteensä pysäköidyn Fordin ovi avautui ja vanhempi rikoskonstaapeli Kauri Kuurmäki nousi ulos otsaansa pyyhkien. Aurinko porotti pilvettömältä taivaalta, ja autossa lämpötila oli nähtävästi noussut lähelle saunan lukemia. Pelkääjän puolelta poistui tummiin lenkkivaatteisiin sonnustautunut nainen, joka tuijotti heitä pelästyneen näköisenä. Tämä kesäpäivä jäisi hänelle mieleen jonkin muun kuin kauniin sään ansiosta. Lenkkeilijä oli selvästi ensimmäistä kertaa tekemisissä kuoleman kanssa.

Kuurmäki nyökkäsi naiselle hyvästiksi, ja kuin käskystä tämä lähti hölkkäämään pois päin. Kuurmäki vilkaisi naisen perään ja vaikutti odottavan, että tämä olisi riittävän kaukana. Sitten hän pudisti päätään Tarolle ja Männistölle.

– Vanhempainvapaalla, kulkee tästä ohitse pari kertaa viikossa. Polkujuoksee kuulemma. Tänä aamuna nainen pysähtyi nauhoittamaan linnunlaulua sovellukseen, joka osaa ilmoittaa lurittelijan lajin. Samalla katse osui ojan pohjaan. Kun kaveri ei vastannut puhuteluun, nainen soitti häkeen.

– Hän ei siis tunnistanut Ilari Lieskaa?

Kuurmäki pudisti päätään. Taron hartiat laskeutuivat aavistuksen verran.

– Tiesitkö sä, että mies on joku lätkäjulkkis? Männistö kysyi Kuurmäeltä.

– Tampere on Suomen kiekkokaupunki numero yksi. Liru on ihan yleistietoa, Kuurmäki sanoi ja sai Männistön pyöräyttämään silmiään.

Taro palautti keskustelun olennaiseen.

– Näkikö lenkkeilijä lähetyvillä ketään muuta?

– Kukaan ei tullut häntä vastaan. Hän juoksi Tampereelta Vuoreksen suunnasta metsäpolkua pitkin, Kuurmäki sanoi ja kääntyi katsomaan telttaa, jonka suojakangas liikahteli. – Oma valistunut veikkaukseni on, että miestä vei viina. Ei tässä ole mitään sen kummempaa. Jututetaan läheisiä ja paketoidaan homma alta pois.

– Hetkinen, Taro sanoi. – Nopeus on hyvä juttu, mutta ei lähdetä oikomaan. Tämä ei vaikuta ihan niin yksinkertaiselta.

– Sammunut se on. Kurkkaa hengitysteihin, niin näet, että ne on oksennusta täynnä. Sano mun sanoneen, Männistökin huikkasi. Työnnettyään muistivihkonsa takataskuun hän alkoi pureskella peukalonkynttä.

Taro pudisti päätään. Tapaturma tai ei, tutkinta piti tehdä kunnolla.

– Tiedätkö, mitä tuolla on? hän kysyi ja osoitti summittaisesti metsään. – Tuolla jossain kärkkyy median edustajat. Ne odottaa seuraavaa huonoa uutista kuola suupielestä valuen. Ja kun ne saa vainun Ilari Lieskasta, meistä ei jää mitään jäljelle.

3

Työhuoneessa oli happi sakeaa. Aurinko oli porottanut sisään koko aamun, ja joku oli unohtanut sälekaihtimet auki. Taro jätti oven raolleen ja riensi avaamaan tuuletusikkunan saadakseen aikaan edes lehmän henkäystä muistuttavan ristivedon. Siitä huolimatta hiki kirposi otsalle ja hän kirosi mielessään tätä kahden hengen huonetta, jonne hänet oli määrätty Männistön ja Kuurmäen kanssa. Hän kun oli luullut, että muutto tilapäisestä remonttievakosta olisi ollut askel parempaan suuntaan.

Männistön ja Kuurmäen työpisteet oli sijoitettu ovesta katsoen vasemmalle. Jos molemmat istuivat yhtä aikaa työtuoleillaan, heidän selkänsä osuivat yhteen. Taroa varten huoneeseen oli kannettu pieni klaffipöytä, jossa ei ollut yhden yhtä laatikkoa. Kun pöytäpinta sitten oli täyttynyt, hän oli alkanut pinota papereitaan pöydän alle. Jos tilanteesta halusi etsiä jotain myönteistä, niin sellaista ei löytynyt. Mutta nyt kun kollegat olivat viemässä suruviestiä Ilari Lieskan puolisolle, huoneessa oli sentään väljää ja hiljaista.

Hirvosen asettama aikaraja tuntui mahdottomalta. Kello oli jo yli kymmenen, ja Taro pystyi näkemään ylikomisarion mutrunaaman edessään. Piti vain toivoa, että Hirvonen kävisi ajoissa lounaalla, sillä nälkäisenä hän olisi karkäs tarttumaan jokaiseen pilkkuvirheeseen.

Taro rapsutti niskaansa. Oikeasti sillä ei ollut mitään merkitystä, oliko Hirvosen vatsa täynnä vai ei. Taron tekemiset olivat olleet ylikomisarion luupin alla viime talvesta lähtien. Hirvosen mielestä hän oli toiminut Niemenrannan apteekkarin murhatutkimuksessa omavaltaisesti, eikä Hirvonen ollut vielääkään valmis unohtamaan sitä.

Hän halusi olla koko ajan selvillä Taron tekemisistä. Se tuntui epä-reilulta, sillä apteekkarin tapaus oli lopulta ratkennut Taron ansiosta, ja hän oli tehnyt myös sen jälkeen työnsä hyvin. Hän ei ymmärtänyt, mistä kenkä puristi. Ehkä Hirvonen odotti häneltä nöyryyttä ja itse-tutkiskelua, mutta ei hän nyt sentään kumartelemaan ryhtyisi.

Taro kirjautui tietokoneelle ja mietti, mistä aloittaisi. Kirjoittamiseen keskittyminen tuotti vaikeuksia, eikä hän edes tiennyt, mitä raporttiin kirjata. Ruumiin löytöpaikalla tehdyt havainnot viittasivat hänen mielestään siihen, että henkirikoksen mahdollisuutta piti selvittää. Kuten Ami oli nopeasti vahvistanut, miehen hengitystiet olivat olleet puhtaat.

Ilari Lieskalla, kuten kaikilla isoilla persoonilla, oli tietysti omat fani- ja viholliskuntansa. Taro itse kuului niihin, jotka suhtautuivat Lieskaan myönteisen uteliaasti. Yhdeksänkymmentäluvulla, kun jääkiekon MM-kultajuhlat olivat saaneet Suomen sekaisin, hän oli ollut vasta pikkupoika, mutta hän muisti tapahtuman hyvin. Myöhemmin kouluikäisenä hän oli ihaillut lätkäsankareita ja haaveillut itsekin urheilu-urasta. Kun hän nyt naputteli Lieskan tiedot Oikeusrekisterikeskuksen hakukenttään, tuntui kuin hän olisi tehnyt jotain kiellettyä.

Kursori vilkkui ruudulla, kun Taro odotti rikosrekisteritietojen latautumista. Lopulta kävi ilmi, ettei Ilari Lieska ollut tällä hetkellä vastaajana tai asianomistajana missään rikosasiassa. Mies kylläkin liittyi joitain vuosia vanhaan oikeusjuttuun, joka oli herättänyt paljon huomiota. Lieska oli pyörittänyt siivousfirmaa, jonka filippiiniläiset työntekijät olivat nostaneet haloon maksamatta jääneistä palkoista. Taro siirtyi internetin hakukoneeseen ja kirjoitti sinne muutaman avainsanan. Kiistaa oli vattvottu iltapäivälehdissä viikkotolkulla. Lehtikuvissa oli ollut näytillä koko draaman kaari, kun Lieska aluksi esiintyi rehvakkaana firmansa edustalla, sitten istui katse lattiaan painettuna oikeustalolla ja lopulta seisoi katuvaisena järvenrannassa.

Lieska liruttaa kyyneliä. "Lapa pystyy virheen merkiksi."

Taro murahti. Milloin mokien myöntämisestä oli tullut muotia? Juuri tällaisella uutisoinnilla rikollisesta tehtiin inhimillinen hahmo,

jota saattoi ihannoida. Kaiken sai anteeksi, kunhan tajusi pyytää. Joskus rikollisia ymmärrettiin pikkuisen liikaa. Media oli yksi saatana.

Puhelin pöydällä välkähti. Siinä toinen piru, Taro ajatteli nähdessään deittisovelluksen ponnahdusilmoituksen. Joku oli lähettänyt viestin, koska halusi kehua hänen ulkonäköään. Sen täytyi olla huumoria. Taron profilikuvassa oli pelkkä tumma siluetti. Mutta ehkä pieni mysteeri sai liikkeelle kaikista rohkeimmat, tai ainakin epätoivoisimmat.

Hän nojautui tuolissaan taaksepäin ja työnsi jaloillaan niin, että pääsi kauemmas pöydästä. Silmät rävähtivät apposen auki, kun hän näki, keneltä viesti oli tullut. Hyvännäköiseltä viisikymppiseltä lentoemännältä. Nainen kertoi harrastavansa salsaa, ja se myös näkyi. Taro selasi valokuvat läpi muutaman kerran ja käski sitten itseään rauhoittumaan. Kusetushan tämän täytyi olla. Lentoemännän ulkonäöllä ei tarvinnut lähetellä viestejä kasvottomille miehille. Tuskin naisen kuvat edes olivat aitoja.

Puhelin alkoi jumittaa. Vastahakoisesti Taro veti tuolin takaisin pöydän ääreen ja palautti huomionsa työhön. Jokin ajatuksessa ulkonäöstä tuntui tärkeältä. Aivan, hakukone oli äsken lykännyt esiin vanhoja uutisia, jotka liittyivät Lieskan äkisti muuttuneeseen olemukseen.

Taro ryhtyi taas selaamaan verkkolehtiä. Hieman oikeusjupakan jälkeen Lieska oli vienyt suuren yleisön huomion järeillä lihaksillaan, ja spekulatiot hormonien käytöstä olivat käyneet keskustelupalstoilla kuumina. Hämmästyttävää, miten raivoisesti jotkut suhtautuivat toisten ulkonäköön.

Ei viisikymppinen voi saada sixpackiä Lieskan elämäntavoilla.

Eikä kyllä voinutkaan, mutta mitäpä se muille kuului. Taro pudisti päätään. Ei varmasti ollut helppoa olla koko kansan kultapoika.

Siinä samassa Männistö ja Kuurmäki astuivat työhuoneeseen.

– Lieskan puoliso on ulkomailla, Männistö sanoi. – Suruviesti täytyy välittää puhelimitse.

Hän laski kantamuksensa tuolille ja lähti puhelin kädessään etsimään rauhallista soppea. Kuurmäki kiinnitti huomionsa Taron tietokoneen näyttöön.

– Tarvitsetko vielä jotain siihen raporttiin?

Taro kääntyi takaisin tietokoneen puoleen ja mumisi jotain epämääräistä. Hän ei ollut vielä kirjoittanut yhtä ainutta sanaa, ja minuutit sen kuin juoksivat. Hän tarvitsi aikaa tutkia tapausta, ei raapustaa yhtä tyhjämpäiväistä raporttia.

KUN OLET VAARASSA MENETTÄÄ KAIKEN

Omalaatuinen tamperelainen kiekkolegenda Ilari "Liru" Lieska menehtyy hämärissä olosuhteissa verenhukkaan, ja vain muutamaa päivää myöhemmin saadaan seuraava uhri. Rikoskomisario Taro Auramo haluaa tutkia tapaukset perin pohjin, mutta hänet on siirretty vastoin tahtoaan toiseen tehtävään. Kaupungin rajalta on löytynyt harhailemasta traumatisoitunut poika, jonka perään kukaan ei kysele. Taron johdolla tutkinnoista alkaa löytyä odottamattomia yhteyksiä.

Kaiken keskellä Taro yrittää kotiutua kesäiseen Pispalaan ja antaa itselleen luvan rakastua.

Jännityskirjallisuuden huipulle nousseen Taro Auramo -sarjan toinen osa vie keskelle tiheätunnelmaista rikosmysteeriä.

"Harju kokoaa eri suuntiin viittaavat juonenpätkät todella meheväksi jännitysnäytelmäksi."

– Keskisuomalainen *Jäljistä*

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7835-3